

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **A. Z., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen: **JUDr. Irenou Strakovou**, advokátem,
se sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. dubna 2021 č. j.: CPR-8831-3/ČJ-2021-930310-V249

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 26. 2. 2021 č.j. KRPA-45878-4/ČJ-2021-000022-101 o stanovení nové lhůty k vycestování z území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 3 zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“).

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobkyně předně ve své žalobě uvedla, že nesouhlasí s tím, jak žalovaný vyložil ust. § 88 zákona, když toto ustanovení blíže neupravuje situace, kdy jeden z rodičů cizince narozeného na území České republiky disponuje jiným pobytovým statutem než rodič druhý a taxativně nijak nestanoví, že by na území České republiky narozený cizinec musel sdílet pobytový status toho z rodičů, který o něj převážně pečuje.
3. Žalobkyně dále nesouhlasí s hodnocením jejího postupu, kdy přicestovala do České republiky v krátké době před porodem, zde porodila a následně neoprávněně pobývala, jako obcházení zákona se záměrem domoci se touto cestou pobytového oprávnění. Uvedla k tomu, že na porodu na území České republiky trval její manžel, pročez přicestovala přibližně dva měsíce před porodem v době, kdy po přechodné období byl vstup na území České republiky v rámci bezvízové dohody umožněn.
4. Žalobkyně rovněž namítla, že svoji žádost o stanovení nové doby k opuštění území České republiky podala v zájmu svého nezletilého dítěte s tím, že otec dítěte, který má na území České republiky trvalý pobyt, je zde řádně zaměstnán a plní si všechny zákonné povinnosti, má stejné právo na rozhodování o zdravotní péči pro nezletilé dítě. Žalobkyně tedy bez souhlasu otce nemá oprávnění s dítětem z území vycestovat a sama s ohledem na vazbu mezi ní a dítětem nemá možnost území České republiky opustit. V této souvislosti poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018 č.j. 5 As 122/2016-36.
5. Žalobkyně dále zkritizovala proces podání žádosti o pobytové oprávnění na území České republiky formou losování v kombinaci s několikadenním stáním ve frontě před zastupitelským úřadem České republiky, kterýžto nepovažuje za pozitivní, humánní a urychlený postup s cílem umožnit péči obou rodičů a rodinný život.
6. Svoji žádost o stanovení nové doby k vycestování považuje žalobkyně za důvodnou i proto, že nebylo v prvním stupni vyhověno její žádosti o vydání dlouhodobého víza za účelem strpení, proti čemuž se sice odvolala, ale v těchto případech není možný soudní přezkum.
7. Závěrem žalobkyně vyhodnotila napadené rozhodnutí jako formalistické a zcela nepřiměřené nastalé situaci, když žalovaný řádně nezhodnotil jednotlivé aspekty možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013 sp.zn. 1 As 17/2013.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, s žalobními námitkami se neztotožnil a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stanovení nové lhůty k vycestování nalézacím správním orgánem shledal zcela přiměřeným a odpovídajícím okolnostem daného případu.
9. Žalovaný přesto zdůraznil, že žalobkyně přicestovala na území České republiky jako držitelka biometrického cestovního pasu vydaného Ukrajinou, aniž by disponovala

jakýmkoli vízem či jiným oprávněním k pobytu. Musela si tak být vědoma toho, že je oprávněna pobývat na území České republiky pouze po dobu maximálně 90 dnů v průběhu každých 180 dnů a měla tedy počítat se svojí povinností opustit území České republiky po uplynutí uvedené doby.

10. Žalovaný rovněž uvedl, že není jeho úkolem hodnotit žalobkyní namítanou zdlouhavost a komplikovanost standardní cesty získání pobytového oprávnění, ani vytváření cizincům podmínek pro obcházení platných imigračních pravidel. Je totiž právem každého suverénního státu stanovit zákonné podmínky pro získání pobytového oprávnění na svém území a to, že žalobkyně se současnými pravidly v této oblasti nesouhlasí, nebo se jimi cítí být omezena, jí nedává právo tato pravidla svévolně obcházet či se dožadovat výjimek.
11. Jelikož tedy žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

12. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobkyně k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
14. Dne 14. 1. 2021 nabylo právní moc rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 9. 2020 č.j. KRPA-252027-10/ČJ-2020-000022-50, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie s tím, že doba k vycestování byla stanovena do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.
15. Žalobkyně dne 13. 2. 2021 podala u nalézacího správního orgánu žádost o vydání nového rozhodnutí, kterým by byla stanovena nová doba k vycestování v návaznosti na předchozí rozhodnutí nalézacího správního orgánu o povinnosti žalobkyně opustit území členských států Evropské unie.
16. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím ze dne 26. února 2021 č.j. č.j. KRPA-45878-4/ČJ-2021-000022-101 žádosti žalobkyně vyhověl s tím, že stanovil novou dobu k vycestování z území členských států Evropského unie do 30-ti dnů ode dne oznámení rozhodnutí.
17. Žalobkyně si proti shora uvedenému rozhodnutí nalézacího správního orgánu podala odvolání, neboť s nově stanovenou lhůtou k vycestování jakožto příliš krátkou nesouhlasila a požadovala stanovení nové lhůty k vycestování v délce 90 dnů. Žalovaný poté napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).
19. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně žádosti žalobkyně o vydání nového rozhodnutí, kterým by byla stanovena nová doba k vycestování v návaznosti na předchozí rozhodnutí nalézacího správního orgánu o povinnosti žalobkyně opustit území členských států Evropské unie, vyhověl, jelikož žádost sama neobsahovala konkrétní délku nově stanovené doby k vycestování, které by se žalobkyně domáhala. Teprve až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně začala domáhat konkrétní délky nové doby k vycestování v trvání 90 dnů.
20. Podle ust. § 50a odst. 3 věta čtvrtá zákona požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů.
21. Žalobkyně o vydání nového rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování požádala a policie této žádosti vyhověla a stanovila novou dobu k vycestování v zákonem stanoveném rozmezí, když sama žalobkyně konkrétní navrhovanou či požadovanou dobu ve své žádosti neuvedla. Podle názoru soudu pak žalovaná nepochybně, pokud neshledala při přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žádnou vadu a vyhodnotila celkovou dobu stanovenou správními orgány k vycestování žalobkyně za dostatečnou a odpovídající okolnostem daného případu.
22. Zdejší soud má v první řadě za to, že podala-li žalobkyně žádost o stanovení nové doby k vycestování podle ust. § 50a odst. 3 věta čtvrtá zákona (a podle obsahu této žádosti tomu tak skutečně je), nemůže být v případě její nespokojenosti se stanovenou délkou nové doby k vycestování úspěšná s žalobními námitkami, které směřují spíše proti samotnému rozhodnutí nalézacího správního orgánu o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, kteréžto je již pravomocné a nyní projednávanou žalobou napadené není.
23. Soud s ohledem na obsah žaloby považuje rovněž za vhodné rekapitulovat, že rozhodnutím nalézacího orgánu, jež bylo napadeným rozhodnutím žalovaného potvrzeno, nebyla žádost žalobkyně o stanovení nové doby k vycestování zamítnuta, jak uvádí žalobkyně na str. 4 žaloby (čtvrtý odstavec shora), nýbrž bylo její žádosti vyhověno. Až z podaného odvolání žalobkyně se pak podává, že nová doba k vycestování nebyla stanovena v takové lhůtě, jakou by si žalobkyně představovala.
24. Za takové situace by soud předpokládal, že se žalobkyně zaměří argumentačně hlavně na to, proč konkrétně považuje novou dobu k vycestování za příliš krátkou a proč konkrétně měly správní orgány stanovit dobu delší. Takovou argumentaci ovšem v žalobě soud poněkud postrádá.
25. Co se týče námitky ohledně výkladu ust. § 88 zákona, lze jistě souhlasit s žalobkyní v tom, že zákon zde vskutku výslovně neupravuje, aby cizinci narozenému na území České

republiky byl zajištěn stejný pobytový status, jaký má ten z jeho zákonných zástupců, který o něj bude pečovat. Ovšem právě v situaci, kdy na území České republiky narozený cizinec má dva zákonné zástupce s rozdílným pobytovým statutem, je třeba pro absenci výslovné právní úpravy provést výklad ust. § 88 zákona. A nutno zde konstatovat, že výklad žalovaného prezentovaný v napadeném rozhodnutí nepostrádá logiku, není nijak překvapivý a lze jej akceptovat jako vůli zákonodárce odpovídající lépe, než-li takový případný výklad, který by umožňoval cizinci domáhat se v případě rozdílného pobytového statutu více zákonných zástupců toho výhodnějšího.

26. Pokud se žalované jeví postup žalobkyně spočívající v jejím příjezdu v krátké době před porodem do České republiky jako účelový, soud tento dojem rovněž sdílí. Pochybnosti o postupu žalobkyně pak rozhodně nemůže rozptýlit tvrzení, že na příjezdu žalobkyně za účelem porodu trval manžel žalobkyně disponující trvalým pobytem. Žalobkyně není nijak omezena ve svéprávnosti, pročť manžel není výlučně oprávněn rozhodovat o tom, že žalobkyně porodí v České republice. Tvrzení v tomto směru lze tak hodnotit přinejmenším jako alibistické. Žalobkyně si tedy musela být vědoma toho, že překročí povolenou dobu pobytu na území České republiky, když v pokročilém stadiu těhotenství a v pandemické situaci přicestovala do České republiky s úmyslem zde porodit bez jakékoli zdravotní indikace či jiného akceptovatelného důvodu. Takový postup skutečně nasvědčuje snaze žalobkyně dosáhnout legalizace svého pobytu odkazem na překážku vycestování v podobě narozeného dítěte vyžadujícího neustálou péči matky.
27. Nelze přijmout ani argumentaci žalobkyně v tom směru, že nemá oprávnění bez souhlasu manžela vycestovat s dítětem do země původu. Mohlo by tomu tak být v případě, kdy by se jednalo o vycestování nezletilého dítěte ze země původu do zahraničí, což však není tento případ. Je třeba si uvědomit, že nezletilé dítě žalobkyně je státním občanem Ukrajiny a zajisté tak není třeba souhlasu otce, aby se nezletilé dítě s žalobkyní jako matkou navrátilo do země původu, a to zvláště, když jí byla pravomocně uložena povinnost opustit území. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018 č.j. 5 As 122/2016-36 se soudu rovněž jeví jako nepřipadný, neboť institut nového rozhodnutí ve smyslu ust. § 101 písm. c) správního řádu není oprávněným prostředkem, kterého by bylo lze využít k derogaci či zásadní změně původního rozhodnutí, jak naznačuje žalobkyně. Jeho smyslem je toliko změna některých parametrů původního rozhodnutí právě, jak ostatně správní orgány v tomto případě demonstrovaly.
28. Pokud jde o námitku spočívající v komplikovanosti a zdlouhavosti procesu získání pobytového oprávnění, tato není nijak relevantní vzhledem k tomu, že není nijak v pravomoci žalovaného či snad nalézacího správního orgánu napravovat nebo ve svém rozhodování zohledňovat nastavení pravidel pro získání pobytového oprávnění na území České republiky a jejich fungování v praxi.
29. Co se týče skutečnosti, že nebylo v prvním stupni vyhověno žádosti žalobkyně o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění, tato nastala zjevně až po vydání napadeného rozhodnutí, když žalobkyně sama se o ní ve svém odvolání nezmínila. Soud přitom musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.

30. Městský soud v Praze se nakonec neztotožnil ani s námitkou spočívající ve formalistickém a zcela nastalé situaci nepřiměřeném rozhodování, kdy žalovaný řádně nezhodnotil jednotlivé aspekty možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013 sp.zn. 1 As 17/2013. Soud má za to, že napadené rozhodnutí odpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Pokud měl žalovaný postupovat formalisticky, neozřejmila žalobkyně, v čem konkrétně tento formalismus spatřuje, tudíž nezbyvá než konstatovat, že nelze považovat napadené rozhodnutí za formalistické jen proto, se s ním žalobkyně není úplně spokojen.
31. Otázka možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013 sp.zn. 1 As 17/2013 zde podle mínění soudu není příliš namístě, neboť napadeným rozhodnutím nebylo rozhodováno ve věci správního vyhoštění ani ve věci povinnosti opustit území členských států Evropské unie jako takové, nýbrž toliko o stanovení nové doby k vycestování. Navíc bylo žalobkyně nalézacím správním orgánem vyhověno.

VII. Závěr a náklady řízení

32. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 3. června 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce